

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. N.**
státní příslušností Republika Uzbekistán
bytem v ČR: P.
zastoupený JUDr. Anitou Pešulovou, advokátkou
sídlem Klimentská 1652/36, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2018 č. j. OAM-438/ZA-ZA11-P17-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Anitě Pešulové, advokátce, sídlem Klimentská 1652/36, 110 00 Praha 1, se přiznává odměna ve výši 10 200 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

2. Žalobce ve své žalobě namítal, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné a nepřezkoumatelné. Poukázal na povinnost správního orgánu zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. Správní řízení bylo podle něj jednostranné a neobjektivní, žalovaný nepostupoval v souladu s právním řádem České republiky, se zásadami a principy činnosti správních orgánů. Měl za to, že žalovaný napadené rozhodnutí nedostatečně odůvodnil a chybně vyložil zákon. Byl také toho názoru, že byl zkrácen na svých právech. Poukázal na to, že použité informace o situaci v Uzbekistánu nejsou aktuální, nebyl přesně a úplně zjištěn skutkový stav věci. Uvedl, že do Uzbekistánu se nemůže vrátit, bojí se toho, není to podle něj možné. Neví, co bude dělat.
3. V doplnění žaloby žalobce dále žalovanému vytýkal, že nesprávně vyhodnotil a interpretoval jeho důvodné obavy z pronásledování ze strany soukromých osob, které však v minulosti byly činné ve státních orgánech. Podle něj lze předpokládat, že mají kontakty a možnosti, jak ho zdiskreditovat. Nesouhlasil s tím, že by neuvedl žádné problémy ve vztahu k zemi svého původu, naopak z žádosti i z protokolu o pohovoru je zřejmé, že poukázal na potíže s osobami v důsledku jednání svého otce vůči policistovi a finančnímu úředníkovi. Zdůraznil, že mu byla *de facto* znemožněna jakákoliv výdělečná činnost. Pokud jde o tvrzení správního orgánu, že se měl nejprve obrátit na pomoc státních orgánů v Uzbekistánu, namítal, že by se musel nejprve obrátit na osoby, které jsou původci jeho obav. Upozornil na to, že si žalovaný nezjistil ze zpráv o zemi žalobce, zda tam vůbec funguje ochrana před nezákonnými postupy úředních osob či policie. Ve vztahu k otázce udělení doplňkové ochrany poznamenal, že žalovaný individuálně neposoudil, zda by žalobci v případě návratu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, pouze obecně odkázal na státní zřízení Uzbekistánu, obecnou deklaraci ústavy. Žalovaný podle něj nezjistil, zda reálně fungují mechanismy ochrany občanů, kteří se ocitnou v jeho situaci.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek žalobce. Odkázal na obsah správního spisu a měl za to, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu celého správního řízení uvedl, a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Poukázal na to, že v podané žalobě není uvedeno, které informace a v čem nejsou aktuální, žalobce se v zemi původu ani nepokusil obrátit se na místní policejní orgány, přičemž z materiálů založených ve správním spisu vyplývá, že možnost domoci se svých práv v Uzbekistánu je reálná, přičemž uzbecké státní orgány v minulosti rozhodly stížnost ve prospěch otce žalobce a obtěžujícího finančního úředníka a policistu propustily ze zaměstnání. Nesouhlasil tedy s tím, že by se žalobce musel obrátit s žádostí o pomoc na osoby, které jsou původci jeho obav. K tomu dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004 č. j. 6 Azs 8/2003. Uzavřel, že žalobce nebyl zkrácen na svých právech, nesplnil podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, a navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.
5. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 27. 2. 2020 účastníci setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
6. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: předávací protokol Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Přijímacího střediska cizinců Zastávka ze dne 22. 5. 2018 č. j. CPR-16170/ČJ-2018-931200-AZ, dokument „Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu“ ze dne 25. 5. 2018, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 25. 5. 2018, závazná stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky k možnosti vycestování cizince ze 26. 9. 2017 a ze dne 19. 10. 2017, informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační

politiky ze dne 15. 5. 2018 „Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi“, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 22. 11. 2017 č. j. 119896/2017-LPTP „Výjezd ze země, pobyt v zahraničí a návrat státních občanů Uzbekistánu do vlasti“, zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 20. 4. 2018 o dodržování lidských práv v Uzbekistánu v roce 2017, zprávu Freedom House z ledna 2018 „Svoboda ve světě 2018 – Uzbekistán“, výroční zprávu Amnesty International ze dne 22. 2. 2018 o Uzbekistánu, výroční zprávu Human Rights Watch ze dne 18. 1. 2018 o Uzbekistánu, rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2018 č. j. OAM-438/ZA-ZA11-P17-2018.

7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 22. 5. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedl, že je uzbecké státní příslušnosti, tádžické národnosti, dorozumí se rusky a uzbecky, je muslimského vyznání. Nikdy nebyl členem žádné politické strany. Je ženatý, má dvě děti, jeho rodina žije v Samarkandu, kde naposledy ve své vlasti žil i žalobce. Dne 5. 9. 2017 opustil Uzbekistán, letecky se dopravil do Francie, kde přenocoval, poté letěl do Budapešti a autobusem přijel do Prahy. Cestoval s maďarským vízem za účelem účasti na závodech v armwrestlingu. Svůj zdravotní stav označil za dobrý. O mezinárodní ochranu požádal, neboť měl potíže s policií, kvůli tomu, že neměl potvrzené oprávnění k výkonu práce taxikáře. Jeho otec se obrátil se stížností na prezidenta, poté byl propuštěn jeden policista a jeden zaměstnanec finančního úřadu. Tito propuštění lidé mu začali vyhrožovat, že to tak nenechají.
9. Při svém pohovoru dne 25. 5. 2018 dále sdělil, že celý život strávil v Samarkandu, žil s rodiči, manželkou a dětmi v domě, který vlastní jeho otec. V Samarkandu také žijí jeho tři sestry. Pracoval jako řidič mikrobuse, v letech 2010 až 2013 řídil autobus v Petrohradu. V letech 2015 a 2016 pracoval v Moskvě, pravidelně musel Rusko opouštět kvůli splnění podmínek pobytu. V Uzbekistánu pracoval jako řidič od března do června 2017. Vízum do Maďarska si obstaral, neboť chtěl jet do Evropy, má známého v Praze, který ho doporučil na závody, získal tedy sportovní vízum. Dělal kickbox a sambo, na soutěž v armwrestlingu se dostal tak, že si účast a vízum zaplatil. Uhradil 1 000 amerických dolarů, vyřízení víza trvalo přibližně měsíc. Problém s policií měl koncem března 2017, jel na stanovené trase od tržiště do města, zastavili ho a zkontrolovali mu oprávnění. Řekli mu, že oprávnění nemá a že musí zastavit, vypsali mu pokutu. Podle zákona, i kdyby zaplatil pokutu, musí zůstat auto odstavené 5 dnů, nezajímá je, že člověk musí pracovat. Pokuta činila 1,5 milionu uzbeckých sumů, jeho denní výdělek byl asi 50 000 uzbeckých sumů. Nenávidí ho, konkrétně nebylo uvedeno, za co byl pokutován. Jeden známý mu sdělil, že může pracovat 7 dnů bez oprávnění, žalobce takto pracoval 3 dny. Známý se ptal, proč ho tak mučí, měl za to, že nenávidí Tádžiky. Problém řešil tak, že si půjčil peníze, zastavili ho celkem třikrát, když se to stalo podruhé a dostal druhou pokutu, prodal snubní prsten a zlato ze svatby, potřebí prodal krávu, tři berany a malého býka. Po první pokutě si nezařídil povolení, protože musel pracovat, neměl z čeho živit děti. O oprávnění žádal, jeho spolupracovník ho informoval, že 7 dnů může pracovat bez něj, a to každý měsíc. Každý den ráno je dle zákona třeba navštívit lékaře. Jinou práci si nenašel, neboť neměl jiné možnosti. Když se uchází o práci a ukáže se, že je Tádžik, tak říknou, že nic není a že se ozvou, až bude práce. Chtěl si zařídit nový pas a změnit si národnost na uzbeckou, ale řekli mu, že musí počkat

na skončení platnosti. Jeho matku také propustili z práce, byla uklízečka. K oprávnění dále uvedl, že ho musí mít každý den, tři dny měl právo, aby tam razítko nebylo. Pokud jde o stížnost jeho otce k prezidentovi, sdělil, že si stěžoval celkem třikrát, poprvé 21. 4. 2017. Stalo se, že vezl ženu do nemocnice, pak jel na tržiště, když se vracel, řekli mu, že nemá autolékárničku, nemá v pořádku kola a musí nechat auto stát. Po tomto incidentu napsal otec první stížnost. Celkově byl pokutován třikrát za absentující razítko na povolení. Na první a druhou stížnost otce bylo odpovězeno, že vše bude v pořádku, potřetí otec nachystal nějaké papíry a šel na městský úřad, vše se řešilo seriózně. Dopravní policista a finanční úředník byli propuštěni, pak přijeli k němu do práce, řekli mu, že bude potrestán, že to tak nenechají. Řekli, že jeho otec dostane a on bude sedět ve vězení. Vyhrožovali i otcí. Stalo se to v červnu. Žalobce pak přestal pracovat, do září byl pomocníkem v podniku. V srpnu za ním opět přijeli propuštění muži a sdělili mu, že půjde do vězení nebo stráví zbytek života na invalidním vozíku. Bili ho, řekli mu, že o něm všechno ví, že pokud se na někoho obrátí, tak ví, kde bydlí jeho manželka a děti. Výhružky neřešil, nechtěl, aby se něco stalo jeho rodině. V červnu 2017 se rozhodl, že z Uzbekistánu odjede, nemohl by tam už klidně pracovat a pohybovat se. Po příjezdu do České republiky dělal různé „fušky“, požádal o vízum na strpění, ale nezískal ho. O mezinárodní ochranu hned nežádal, neboť nevěděl, co a jak může udělat. Bylo mu uloženo správní vyhoštění, v řízení odmítl vypovídat, protože se bál, že se něco stane, uvedl, že nemůže říct důvod, proč odjel z Uzbekistánu, myslel si, že bude mít doma problémy. V Uzbekistánu je to pro obyčejného těžké, bojí se, že kdyby se vrátil, tak skončí na invalidním vozíku nebo ve vězení. Stále chodí k němu domů, ptají se, kde je, komunikuje jen se svou ženou. Je snadné někoho dostat do vězení, něco udělají a pak řeknou, že to udělal žalobce. Pokud by ty lidi zavřeli do vězení, nemohou zavřít všechny. Chodili za ním různí lidé, doteď jezdí za jeho matkou, lžou jí a říkají, že jsou jeho kamarádi.

10. Žalovaný dále shromáždil informace o zemi původu žalobce. Ve správním spise se nachází též závazná stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky k možnosti vycestování cizince ze dne 26. 9. 2017 a ze dne 19. 10. 2017, ve kterých se konstatuje, že vycestování žalobce do Uzbekistánu je možné. Rozhodnutím ze dne 24. 9. 2018 č. j. OAM-438/ZA-ZA11-P17-2018 žalovaný rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12 – 14b zákona o azylu neuděluje.
11. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
12. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
13. Žalovaný se na str. 5 až 7 napadeného rozhodnutí podrobně zabýval tím, zda jsou dány důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Vyjádřil se ke všem skutečnostem, které žalobce uvedl při svém pohovoru, k důvodům, pro které cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Uzavřel, že nebylo zjištěno, že by žalobce byl ve své vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Městský soud v Praze se s hodnocením žalovaného ztotožňuje a plně na něj

odkazuje. Dodává, že pronásledování ze strany osob, které byly v důsledku stížností jeho otce propuštěny z práce, nepředstavuje azylově relevantní skutečnost. Z tvrzení žalobce ani ze zjištění žalovaného nevyplývá, že by tyto osoby žalobce pronásledovaly za uplatňování politických práv a svobod či z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických hodnot. Otec žalobce si opakovaně stěžoval na postup finančního úředníka a policisty, kteří žalobci neoprávněně uložili několik pokut, se svými stížnostmi uspěl a dané osoby byly propuštěny z práce. Následně začaly žalobci vyhrožovat, příčinou jejich jednání tak byla ztráta práce v důsledku stížností otce žalobce, nikoli některý z azylově relevantních důvodů.

14. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
15. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: „Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrné „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“
16. Žalovaný se na str. 8 napadeného rozhodnutí vypořádal též s tím, zda byly splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Uvedl, že žalobce je dospělou, plně právně způsobilou osobou, která byla a je schopna si zajistit prostředky na své životní potřeby prací. Žalobce uvedl, že je zdravý. V České republice nemá žádné vazby, naopak v Uzbekistánu žijí jeho rodiče a manželka s dětmi. S ohledem na uvedené žalovaný konstatoval, že neshledal, že by v případě žalobce byly dány skutečnosti, pro které by bylo namíste udělit humanitární azyl podle ust. § 14 zákona o azylu. Městský soud v Praze považuje učiněné hodnocení za dostatečné, ve shodě s žalovaným pak má za to, že nebyl naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv. Ostatně žalobce v žalobě nenamítal, že by v jeho případě byly dány předpoklady pro udělení této formy mezinárodní ochrany.

17. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
18. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
19. Žalovaný se na str. 9 až 11 napadeného rozhodnutí zabýval tím, zda jsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany. Pokud jde o důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu, z informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 15. 5. 2018 „Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi“ vyplývá, že uzbeký právní systém neumožňuje udělit trest smrti za žádný trestný čin.
20. Co se týče důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, žalovaný poukázal na to, že žalobce dle svých sdělení neměl ve své vlasti problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami v míře odpovídající mučení či nelidskému a ponižujícímu zacházení či trestání. Nebyl trestně stíhán, neuvedl ani žádné jiné skutečnosti, ze kterých by bylo možné dospět k závěru, že by mu v případě návratu do Uzbekistánu reálně hrozilo nebezpečí vážné újmy. Žalovaný poznamenal, že žalobci nebylo bráněno v opuštění své vlasti, vycestoval s vlastním cestovním dokladem a platným vízem. K obavám žalobce z jednání osob, jejichž propuštění z práce bylo vyvoláno stížností jeho otce, upozornil žalovaný na to, že se žalobce neobrátil na policii či jiné státní orgány, ačkoli mu v tom nic nebránilo a měl s nimi dobrou zkušenost, neboť dříve v návaznosti na stížnosti jeho otce propustily policistu a finančního úředníka, kteří byli odpovědní za neoprávněné uložení pokut. Bez využití prostředků vnitrostátní ochrany nelze učinit závěr o tom, že taková pomoc by nebyla poskytnuta. Žalovaný dále obecně zhodnotil situaci v Uzbekistánu. Neshledal, že byly naplněny důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu.
21. K uvedenému v návaznosti na námítky žalobce týkající se charakteristiky osob, ze kterých má žalobce obavy, a hodnocení možnosti obrátit se na pomoc státních orgánů v Uzbekistánu, zdejší soud poznamenává, že otec žalobce si opakovaně stěžoval na postup finančního úředníka a policisty vůči žalobci, což vyústilo v jejich propuštění z práce. Žalobce, resp. jeho otec, se tedy domohl ochrany u státních orgánů. Dle tvrzení žalobce mu po svém propuštění z práce začaly tyto osoby vyhrožovat, žalobce se již ochrany nedomáhal a svou vlast opustil, přičemž ve své domovské zemi zanechal svou rodinu, včetně nezletilých dětí. Soud dále odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016 č. j. 5 Azs 191/2015-40, ve kterém se uvádí: „Z judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se otázky původců vážné újmy (resp. pronásledování) a otázky dostupnosti ochrany v zemi původu vyplývá, že, jde-li o původce hrozící vážné újmy nebo pronásledování z okruhu soukromých osob, musí se postižená osoba v zásadě vždy obrátit nejprve s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány v zemi původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny či ochotny

účinnou ochranu poskytnout. Mezinárodní ochranu je nutno žadateli při splnění dalších zákonných podmínek udělit, pokud stát (strana nebo organizace, která ovládá stát) není schopen nebo ochoten poskytnout ochranu před vážnou újmu nebo pronásledováním ze strany soukromých osob, tzn. neučiní přiměřené kroky k zabránění vážné újmy nebo pronásledování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 – 57, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2009, č. j. 5 Azs 44/2009 – 73).“ V daném případě nevyšlo najevo, že by Uzbekistán nebyl schopen či ochoten takovou ochranu poskytnout, naopak z vlastní zkušenosti žalobce, kterou popsal při svém pohovoru, je zřejmé, že stát je schopen zajistit ochranu i před nezákonnými postupy policistů či úředníků. Soud tak uzavírá, že žalovaný správně posoudil, že daná skutečnost nepředstavuje důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu.

22. K důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný s odkazem na informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 15. 5. 2018 „Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi“ konstatoval, že v zemi původu žalobce neprobíhá ozbrojený konflikt, který by mohl žalobce v případě jeho návratu do vlasti ohrozit na životě a lidské důstojnosti. Žalovaný dále uvedl, že nebylo zjištěno, že by neudělením mezinárodní ochrany a vycestováním žalobce do země původu došlo k porušení mezinárodních závazků České republiky, ani důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu tak nebyly dány. Soud k tomu dodává, že dle protokolu o pohovoru ze dne 25. 5. 2018 žije rodina žalobce v Uzbekistánu, vycestováním žalobce by tak nemohlo dojít k nerespektování jeho práva na rodinný a soukromý život.
23. Městský soud v Praze považuje dané odůvodnění za dostatečné a přezkoumatelné, ztotožňuje se s ním a plně na něj odkazuje.
24. Pokud jde o námitku žalobce, že informace použité žalovaným nejsou aktuální a že měl být přesně a úplně zjištěn skutkový stav věci, Městský soud v Praze ji nepovažuje za důvodnou. Žalovaný zjistil skutkový stav věci dostatečně, žalobci umožnil uvést všechny podstatné skutečnosti, provedl s ním pohovor, shromáždil dostatek podkladů vztahujících se k aktuální situaci v Uzbekistánu. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 22. 5. 2018, žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 24. 9. 2018. Ve správním spise se nachází aktuální zprávy o zemi původu žalobce, např. informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 15. 5. 2018 „Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi“ (tedy z doby cca 4 měsíce před vydáním napadeného rozhodnutí), informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 22. 11. 2017 č. j. 119896/2017-LPTP „Výjezd ze země, pobyt v zahraničí a návrat státních občanů Uzbekistánu do vlasti“ (tedy z doby cca 10 měsíců před vydáním napadeného rozhodnutí), či zpráva Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 20. 4. 2018 o dodržování lidských práv v Uzbekistánu v roce 2017 (tedy z doby cca 5 měsíců před vydáním napadeného rozhodnutí). Shromážděné podklady tak pocházejí z doby blízké vydání napadeného rozhodnutí. Zdejší soud k tomu dále odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019 č. j. 6 Azs 82/2019-25, ve kterém se uvádí: „*Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně vyjádřil k povinnosti zajistit, aby při posuzování žádostí o mezinárodní ochranu byly získávány přesné a aktuální informace z různých zdrojů, týkající se obecné situace v zemích původu žadatelů (viz rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81, ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 310/2017 – 56, nebo ze dne 12. 7. 2018, č. j. 9 Azs 105/2018 – 42). Judikaturou tedy již byla řešena otázka aktuálnosti použitých informací o zemi původu.*

Konkrétní otázku, jak staré podklady (informace o zemi původu) lze považovat ještě za objektivní a aktuální, je třeba vždy posuzovat v závislosti na konkrétním případě, neboť jak správně konstatoval městský soud, zastaralost nelze posuzovat pouze na základě uplynutí času, ale je třeba ji posuzovat v závislosti na tom, zda nedošlo v mezidobí ke změně okolností.“ Ve správním řízení ani v řízení před soudem nevyplynulo, že by shromážděné podklady nevypovídaly o aktuální situaci v Uzbekistánu. Dané námitce tak soud nepřisvědčil.

25. Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí je „nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám předcházejícího správního řízení. Správní řízení je soubor pravidel, kterými se správní orgán při rozhodování musí řídit. Správní orgán je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. V rozporu s tímto celé řízení bylo jednostranné a neobjektivní. Žalovaný porušil svou povinnost postupovat řádným procesním postupem v souladu s právním řádem ČR, se zásadami a principy činnosti správních orgánů. Podle mého názoru Ministerstvo vnitra své rozhodnutí nedostatečně odůvodnilo a vyložilo zákon chybně.“ V této souvislosti Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58, ve kterém kasační soud konstatoval: „*Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých "obvyklých" nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.*“ Tyto závěry jsou v judikatuře Nejvyššího správního soudu opakovaně zmiňovány, např. v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010 č. j. 4 As 3/2008-78, či v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018 č. j. 10 Azs 65/2017-72.
26. V rámci výše citovaných námitek tak žalobce nevylicil, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž neozřejmil svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.
27. K těmto obecným námitkám Městský soud v Praze poznamenává, že ze správního spisu nevyplývá, že by napadené rozhodnutí či jemu předcházející správní řízení trpělo některým z žalobcem vytýkaných deficitů. Žalovaný řádně a úplně zjistil skutkový stav věci, přičemž z ničeho se nepodává, že by správní řízení bylo jednostranné či neobjektivní. Soud neshledal, že by žalovaný postupoval v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, popř. s jakýmikoliv jinými součástmi právního řádu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečné a neobsahuje dle závěru soudu žádný chybný výklad právních předpisů.
28. Zdejší soud uzavírá, že v případě žalobce neshledal naplnění žádného z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení

vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobce. Při posouzení všech těchto skutečností došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 správního řádu. Žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (ust. § 68 odst. 3 správního řádu). Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu.

29. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
30. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
31. Ustanovená zástupkyně žalobce JUDr. Anita Pešulová, advokátka, již v souladu s ust. § 35 odst. 10 větou první s. ř. s. platí odměnu za zastupování stát, provedla ve věci tři úkony právní služby, kterými jsou první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem [ust. § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], písemné podání [doplnění žaloby ze dne 9. 1. 2019 – ust. § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarifu] a účast na jednání před soudem [ust. § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu]. Za jeden úkon právní služby jí náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [ust. § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s ust. § 7 bodem 5. Vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle ust. § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Za tři úkony právní služby tak ustanovené zástupkyni náleží 10 200 Kč. Právní zástupkyně žalobce není plátkyní DPH, proto soud nepřiznal k odměně za zastupování částku odpovídající příslušné sazbě daně ve smyslu ust. § 57 odst. 2 s. ř. s. *a contrario*. Celková výše odměny ustanovené zástupkyně žalobce tedy činí 10 200 Kč. Tato částka jí bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Praha 27. února 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.